

1

Se dette menneske.

Han kommer slentrende fra Clappisons baggård ud på Sykes Street og indsnuser luftens mangfoldighed – terpentiner, fiskemel, sennep, sort bly og den sædvanlige dystre morgenstank af pis fra netop tømte natpotter. Han snøfter en enkelt gang, gnider sit stridhårede hoved og retter på skridtet. Han snuser til sine fingre og slikker dem én efter én for at få de sidste rester med og mest muligt for pengene. For enden af Charterhouse Lane drejer han mod nord ud på Wincolmlee, forbi De La Poles Tavern, forbi spermacetyl-fabrikken og oliemøllen. Her over pakhusenes tage kan han se stor- og mesanmasternes toppe svaje for vinden, høre stevedorenes råb og hamrenes dunken fra bødkeren inde ved siden af. Hans skulder strejfer den glatte røde murstensvæg, en hund løber forbi, en kærre højt belæsset med uforarbejdet tømmer. Han ånder ind igen og lader tungen glide hen over de strittende tandrester. Han kan mærke et nyt behov stige svagt, men insisterende op i sig, et nyt behov der dunker efter at blive imødekommet. Hans skib sejler ved daggry, men inden da er der noget der skal ordnes.

Han ser sig omkring og undrer sig et øjeblik over hvad det mon er. Han bemærker den lyserøde blodlugt fra svineslagteren, en kvindes beskidt vuggende kjole. Han tænker på kød, dyrisk, menneskeligt, så ombestemmer han sig – det er ikke den slags dunken, når han frem til, ikke endnu, det er den svagere slags, den knap så presserende.

Han gør omkring og går tilbage til kroen. Så sent på natten er baren på det nærmeste tom. Der brænder en sagte ild i kaminen og lugter stegt. Han roder rundt i lommen uden at finde andet end brødkrummer, en foldekniv og en halvpenny.

“Rom,” siger han.

Han skubber den enlige halvpenny hen over baren. Bartenderen ser ned på mønten og ryster på hovedet.

“Jeg sejler i morgen tidlig,” forklarer han, “med *Volunteer*. Jeg skal nok skrive et gældsbevis.”

Bartenderen fnyser hånligt.

“Står der idiot i panden på mig?”

Manden trækker på skuldrene og tænker sig om et øjeblik.

“Så plat eller krone. Min gode kniv her mod et skvæt af din rom.”

Han lægger foldekniven op på baren, og bartenderen samler den op og ser opmærksomt på den. Han folder bladet ud og afprøver det mod tommelfingeren.

“Det er nemlig en god kniv,” siger manden. “Har endnu aldrig svigtet mig.”

Bartenderen tager en shilling op af lommen og viser den frem. Han kaster mønten op og hamrer den hårdt ned. De ser begge to efter. Bartenderen nikker, tager kniven og stikker den i jakkelommen.

“Og se så at få røven med dig,” siger han.

Manden fortrækker ikke en mine. Han udviser ingen tegn

på irritation eller overraskelse. Det er som om tabet af kniven indgår i en større og mere kompliceret plan som kun han er indviet i. Et øjeblik efter bøjer han sig ned, trækker sine søstøvler af og stiller dem op på baren ved siden af hinanden.

“Kast igen,” siger han.

Bartenderen ruller med øjnene og vender sig bort.

“Jeg vil ikke have dine skide støvler,” siger han.

“Du har min kniv,” siger manden. “Du kan ikke bare bakke ud nu.”

“Jeg ville ikke have nogen skide støvler,” gentager bartenderen.

“Du kan ikke bakke ud.”

“Jeg kan gøre lige hvad fanden jeg vil,” siger bartenderen.

I den modsatte ende af baren står en shetlænder og følger dem. Han er i strikhue og mudrede lærredsbukser. Han er rødøjet, slatten og fuld.

“Jeg skal nok købe dig en drink,” siger han, “hvis du så bare holder din skide kæft.”

Manden gengælder hans blik. Han har kæmpet mod shetlændere før i Lerwick og Peterhead. De er ikke særlig kvikke til at slås, men de er stædige og svære at få ned at ligge. Ham her har en rusten spækkniv siddende i bæltet og en flabet, vranten udstråling. Efter en kort pause nikker manden.

“Tak som byder,” siger han. “Jeg har horet hele natten og er tør i halsen.”

Shetlænderen nikker til bartenderen der med demonstrativ modvillighed skænker endnu en drink. Manden fjerner sine søstøvler fra baren, tager sin drink og går hen til en bænk ved siden af ilden. Et par minutter senere lægger han sig ned, trækker knæene op til brystet og falder i søvn. Da han vågner igen, sidder shetlænderen ved et bord i hjørnet og snakker med

en luder. Hun er mørkhåret og fed, har skjolder i ansigtet og grønne tænder. Manden kender hende, men kan bare ikke komme på navnet. Betty? Overvejer han. Hattie? Esther?

Shetlænderen kalder på en sort knægt der sidder på hug i døråbningen, giver ham en mønt og besked på at hente en tallerken muslinger hos fiskehandleren i Bourne Street. Drengen er ni-ti år gammel og slank med store, sorte øjne og lysebrun hud. Manden kommer op at sidde på bænken og stopper piben med sine sidste krummer tobak. Han tænder den og ser sig omkring. Nu er han vågen, så god som ny og parat. Han kan mærke musklerne lige under huden og hjertet skiftevis spændes og slækkes i brystet. Shetlænderen prøver at kysse kvinden og bliver afvist med et knibsk hvin. *Hester*, husker manden. Kvinden hedder Hester og har et værelse uden vinduer på James Square med en jernseng, en krukke, et vandfad og en gummisvamp til at vaske spermen ud med. Han rejser sig og går over til dem.

“Giv en drink til,” siger han.

Shetlænderen misser kort mod ham, så ryster han på hovedet og vender sig om mod Hester.

“Bare en enkelt drink til, så skal jeg nok lade dig være i fred.”

Shetlænderen ignorerer ham, men manden flytter sig ikke. Han er tålmodig på den sløve og skamløse måde. Han kan mærke sit hjerte svulme op og skrumpede ind, han kan lugte den sædvanlige krostank – fjærte, piberøg og spildt øl. Hester ser op på ham og fniser. Hendes tænder er mere grå end grønne, og hendes tunge har samme farve som svinelever. Shetlænderen tager sin spækkniv op af bæltet og lægger den på bordet. Han rejser sig op.

“Jeg skærer sgu hellere nosserne af dig end jeg køber dig en drink til,” siger han.

Shetlænderen er lang og ranglet. Hans hår og skæg er mørkt af sælfedt, og han stinker af mandskabslukaf. Manden begynder at forstå hvad han skal gøre – både den aktuelle trang og måden at tilfredsstillen den på. Hester fniser igen. Shetlænderen tager kniven og lægger det kolde blad ind mod mandens kind.

“Jeg kunne også skære din skide næse af og give den til de skide svin ude bagved.”

Tanken får ham til at grine, og Hester griner med ham.

Manden ser upåvirket ud. Det er ikke det rette øjeblik. Det er blot en pause og et kedsommeligt, men nødvendigt mellem spil. Bartenderen tager en trækølle og åbner knirkende lemme i baren.

“Du der,” siger han og peger på ham, “er en luskefis og en forbandet løgnhals, og nu ser du at komme ud.”

Manden kigger på uret på væggen. Klokkeren har lige passeret middag. Han har seksten timer til at gøre det han nu skal gøre. Til på ny at tilfredsstillen sig. Den dunken han kan mærke, er hans krop der fortæller om sine behov, som taler til ham – nogle gange med en hvisken, andre gange med et skrig. Den tier aldrig; hvis den nogensinde tier, vil han vide at han nu endelig er død, at et eller andet røvhul endelig har dræbt ham, og så er det slut.

Pludselig tager han et skridt hen mod shetlænderen for at lade ham mærke at han ikke er bange, så træder han tilbage igen. Han vender sig om mod bartenderen og stikker hagen frem.

“Den knippel der kan du sgu bare stikke op i røven,” siger han.

Bartenderen peger i retning af døren. Netop som manden går ud, kommer drengen tilbage med en blik tallerken dampende og duftende muslinger. De betragter hinanden et øjeblik, og manden mærker en ny vished begynde at pulsere.

Han går tilbage hen ad Sykes Street. Han tænker ikke på *Volunteer* som nu ligger ved kaj, og hvor han den sidste uge har slidt i det med at gøre alting klar til afrejse, ej heller på den blodige, et halvt år lange rejse der venter ham. Han tænker kun på øjeblikket her og nu – Grotto Square, det tyrkiske bad, auktionshuset, rebslageriet, gadebelægningen under skosålerne og Yorkshires gudløse himmel. Fra naturens hånd er han hverken utålmodig eller rastløs; når det er nødvendigt at vente, venter han. Han finder en mur og sætter sig på den; når han er sulten, slikker han på en sten. Timerne går. De forbipasserende bemærker ham, men gør ikke noget forsøg på at henvende sig. Tiden nærmer sig. Han ser skyggerne blive lange, regnen sætte kortvarigt i og ophøre igen og skyerne sitre hen over den klamme himmel. Da han endelig får øje på dem, er det næsten tusmørke. Hester synger en vise, og shetlænderen har en grogflaske i den ene hånd mens han leder hende klodset af sted med den anden. Han ser dem dreje ud på Hodgson's Square. Han venter et øjeblik, så skynder han sig om hjørnet ind i Caroline Street. Natten er endnu ikke faldet på, men han bestemmer sig for at det er mørkt nok. Der er lys i vinduerne i tabernaklet, og ude på gaden lugter der af kulstøv og indvolde. Han når frem til Fiche's Alley før dem og smutter derind. Gårdspladsen er tom med undtagelse af en snor med beskidt vasketøj og den stærke ammoniaklugt af hestepis. Han stiller sig op i en mørk døråbning med en halv mursten i hånden. Da Hester og shetlænderen kommer ind på gårdspladsen, venter han et øjeblik for at være helt sikker, så træder han frem og hamrer murstenen hårdt i nakken på shetlænderen.

Knoglen giver let efter. Der står en tynd blodstråle ud og kommer en lyd som når en våd pind knækker. Shetlænderen

falder sanseløs forover, og hans tænder og næse smadrer ned i brostenene. Inden Hester kan nå at skribe op, har manden spækkniven for struben af hende.

“Jeg sprætter dig op som en skide torsk,” lover han.

Hun ser vildt på ham, så holder hun sine beskidte hænder op som tegn på overgivelse.

Han tømmer shetlænderens lommer, tager hans penge og tobak og smider resten bort. En glorie af blod breder sig omkring shetlænderens ansigt og hoved, men han trækker stadig vejret svagt.

“Vi må flytte stodderen med det samme,” siger Hester, “ellers er jeg på røven.”

“Så flyt ham,” siger manden. Han føler sig lettere end for bare et øjeblik siden, nærmest som om verden omkring ham er blevet større.

Hester prøver at trække shetlænderen af sted ved armen, men han er for tung. Hun glider i blodet og falder omkuld på brostenene. Hun kommer til at le og begynder derefter at stønne. Manden åbner døren til kulskuret og slæber shetlænderen derind ved hælene.

“De må gerne finde ham i morgen,” siger han. “Der er jeg væk for længst.”

Hun rejser sig op, stadig usikker på benene efter at have drukket, og prøver forgæves at tørre mudderet af skørterne. Manden vender sig om for at gå.

“Giver du ikke lige en shilling eller to, skatter?” råber Hester efter ham. “For al min møje.”

Det tager ham en time at få opsporet drengen. Han hedder Albert Stubbs og holder til i en stenkiste under den nordgående bro hvor han lever af knogler og skræller og indimellem tjener

lidt mønt ved at løbe ærinder for de drankere der holder til på lortekroerne nede på havnen og venter på skib.

Manden tilbyder ham mad. Han viser ham de penge han stjal fra shetlænderen.

“Bare sig hvad du har lyst til,” siger han, “så køber jeg det til dig.”

Drengen ser målløs på ham, nærmest som et dyr der er blevet overrasket i sin hule. Manden bemærker at han ikke har nogen lugt overhovedet – midt i alt skidt er han på en eller anden måde forblevet ren og ubesudlet, nærmest som om hans naturligt mørke hudfarve beskytter ham mod synden og ikke, som nogle ellers tror, er tegn på den.

“Du er noget af et syn,” siger manden til ham.

Drengen beder om rom, og manden tager en fedtet halvflaske op af lommen og rækker ham den. Mens drengen drikker, bliver hans øjne en smule blanke i takt med at hans sammenbidte fāmælthed aftager.

“Mit navn er Henry Drax,” forklarer manden så sagte som muligt. “Jeg er harpunér. Jeg sejler ved daggry med *Volunteer*.”

Drengen nikker uinteressert som om det alt sammen er noget han allerede har hørt for længst. Hans hår er skimlet og fladt, men hans hud er unaturligt ren. I det blakkede måneskin lyser den op som et stykke poleret teaktræ. Drengen er barfodet, og den direkte berøring med brolægningen har gjort hans fødder sodsværtede og hårdhuede. Drax kan mærke trangen til at røre ved ham lige nu – måske på kinden eller oven på skulderen. Det vil være et signal, tænker han, en måde at begynde på.

“Jeg så dig for lidt siden på kroen,” siger drengen. “Dengang havde du ingen penge.”

“Forholdene har ændret sig,” forklarer Drax.

Drengen nikker igen og drikker noget mere rom. Måske er

han snarere tolv, tænker Drax, bare sent udviklet som de så ofte er. Han rækker en hånd ud og tager flasken fra drengens mund.

“Du bør få noget at spise,” siger han. “Kom her.”

De går sammen af sted uden at sige noget, op ad Wincomlee og Sculcoates, forbi Whalebone Inn og forbi tømmerpladserne. De standser op ved Fletchers bageri hvor Drax venter mens drengen grådigt fortærer en postej.

Da drengen er færdig, tørrer han sig om munden, harker slim op i halsen og spytter den ud i rendestenen. Pludselig ser han ældre ud end før.

“Jeg kender et sted vi kan gå hen,” siger han og peger over på den anden side af gaden. “Lige dernede, se, forbi værftet.”

Drax forstår med det samme at det må være en fælde. Hvis han går ind på værftet sammen med niggerdrengen, bliver han bare tævet til blods og klædt af som en anden møgfisse. Det overrasker ham at drengen har fejlvurderet ham fuldstændigt. Først føler han foragt for drengens manglende dømmekraft, så mærker han den mere behagelige svulmen og sitren ved en ny tanke der indvarsler raseri.

“Det er mig der knepper,” siger han sagte. “Det er aldrig mig der bliver kneppet.”

“Det ved jeg,” siger drengen. “Jeg er helt med.”

Den modsatte side af vejen henligger i dyb skygge. Der er en tre meter høj træport med grøn maling der skaller af, en murstensvæg og derefter en smal passage med en masse affald på jorden. Der er intet lys i passagen, og de eneste lyde er Drax' knasende støvlehæle og drengens sporadiske, tuberkuløse hvæsen. Den gullige måne sidder som en klump i himlens sammensnørede hals. Et øjeblik efter kommer de ud på en gårdsplads der er halvfuld af revnede tønder og rustne tøndebånd.

“Igennem her,” siger drengen. “Ikke ret langt.”

Hans ansigt afslører en sigende iver. Hvis Drax havde været i tvivl før, er han det i hvert fald slet ikke nu.

“Kom her,” siger han til drengen.

Drengen skærer ansigt og gør igen tegn i den retning han vil have dem til at gå. Drax spekulerer over hvor mange af drengens kammerater der mon venter på dem inde på værftet, og hvilke våben de har tænkt sig at bruge mod ham. Ser han virkelig, tænker han, ud som den slags udueligt pikhoved der kan rulles af børn? Er det sådan et indtryk han lige nu giver den ventende verden?

“Kom her,” siger han igen.

Drengen trækker på skuldrene og går videre.

“Lad os gøre det nu,” siger Drax. “Her og nu. Jeg kan ikke vente længere.”

Drengen standser op og ryster på hovedet.

“Nej,” siger han, “værftet er bedre.”

Mørket på gårdspladsen gør ham perfekt, tænker Drax og glatter i tankerne hans kønne træk ud til en form for surmulende skønhed. Som han står der, ligner han et hedensk gudebillede, en totemfigur udskåret i ibenholt, ikke så meget en dreng som et fjernt idealbillede af en dreng.

“Hvor stor en idiot anser du mig egentlig for?” spørger Drax.

Drengen rynker panden et øjeblik, så sender han ham et lokkende og utroværdigt grin. Det er der intet nyt i, tænker Drax, det har alt sammen været prøvet før og vil alt sammen blive prøvet igen og igen andre steder til andre tider. Kroppen har sine egne kedsommelige mønstre og regelmæssigheder: æde, rense, skide.

Drengen rører ham hurtigt på albuen og gør igen tegn i den retning han gerne vil have dem til at gå. Værftet. Fælden. Drax

hører en måge skringe op oven over sig, bemærker den kraftige lugt af beg og oliemaling og får øje på stjernerne i Karlsvognen. Han griber fat i niggerdrengets hår og slår ham, slår ham igen og igen – to, tre, fire gange, hurtigt uden hverken tøven eller anger – indtil Drax' knoer er varme og mørke af blod, og drengen er faldet slap og bevidstløs sammen. Han er tynd og knoklet og vejer ikke meget mere end en terrier. Drax vender ham om og trækker hans bukser ned. Der er ingen glæde forbundet med handlingen og heller ingen lettelse, og det øger kun vildskaben imens. Han er blevet snydt for noget levende, noget på samme tid navnløst og virkeligt.

Skyer af samme farve som bly og tin dækker for den næsten fulde måne, der lyder raslen af vognhjul med jernkant og primitive hvin fra en kat i løbetid. Drax får hurtigt de enkelte handlinger overstået; den ene gerning afløses af den næste, lidenskabsløst og præcist, maskinelt uden at være mekanisk. Han griber fat i verden på samme måde som en hund bider sammen om et kødben – intet er ham ukendt, intet er skjult for hans rasende og glædesløse hunger. Det som niggerdrenge engang var, er nu forsvundet. Han er helt og aldeles væk, og i stedet har der vist sig noget andet og fuldstændig anderledes. Gårdspladsen er blevet hjemsted for en grum magi, for bloddrivende forvandlinger, og Henry Drax er deres vilde og gudløse forvalter.